

GENERÁLNY PROKURÁTOR
SLOVENSKEJ REPUBLIKY
Dobroslav T R N K A

Bratislava 3. mája 2006
GÚs 4011/04-109

Vážený pán predsedu Ústavného súdu,

reagujúc na Vaše dožiadanie z 3. marca 2006 č. k. Rvp 166/06-4 Vám oznamujem, že môj návrh na začatie konania o súlade tam enumeratívne uvedených ustanovení zákona č. 190/2003 Z.z. s Ústavou Slovenskej republiky z 22. januára 2006 č. k. GÚs 4011/04-53, ktorý bol ústavnému súdu doručený 31. januára 2006,

mením a dopíňam

tak, že podávam

n á v r h

na začatie konania o súlade § 17 ods. 2, písm. c/, ods. 3, ods. 4, § 19 ods. 1, písm. a), písm. b/, písm. c/, ods. 2 písm. a/, písm. b/, ods. 3, § 30 ods. 4, písm. a), § 39 ods. 2, § 59 písm. b), písm. c), zákona č. 190/2003 Z.z. s článkom 1 ods. 1, článkom 2 ods. 2, článkom 12 ods. 1, ods. 2, článkom 13 ods. 4, článkom 15 ods. 1, ods. 4, článkom 19 ods. 2, ods. 3, článkom 20 ods. 1, ods. 4, článkom 35 ods. 1, článkom 46 ods. 1 a článkom 49 ústavy.

Využijúc ustanovenie článku 125 ods. 1, písm. a/ ods. 2 ústavy a § 37 až § 41 zákona o ÚS SR navrhujem, aby Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „súd“) vydal

I. u z n e s e n i e

ktorým pozastaví účinnosť napadnutých ustanovení zákona č. 190/2003 Z.z.

II. n á l e z

podľa ktorého súd na verejnom pojednávaní

rozhodol:

Ustanovenia § 17 ods. 2, písm. c/, ods. 3, ods. 4, § 19 ods. 1, písm. a), písm. b), písm. c), ods. 2, písm. a), písm. b), ods. 3, § 30 ods. 4, písm. a), § 39 ods. 2, § 59, písm. b), písm. c) zákona č. 190/2003 Z.z. nie sú v súlade s článkom 1 ods. 1, článkom 2 ods. 2, článkom 12 ods. 1, ods. 2, článkom 13 ods. 4, článkom 15 ods. 1, ods. 4, článkom 19 ods. 2, ods. 3, článkom 20 ods. 1, ods. 4, článkom 35 ods. 1, článkom 46 ods. 1 a článkom 49 ústavy.

O d ô v o d n e n i e

Dňa 1. januára 2004 nadobudol účinnosť zákon č. 190/2003 Z.z. neskôr novelizovaný zákonom č. 757/2004 Z.z. , zákonom č. 132/2005 Z.z. a zákonom č. 529/2005 Z.z.

Tento zákon ustanovuje okrem iného podmienky nadobúdania vlastníctva, držania, nosenia a používania zbraní a streliva vrátane vydania zbrojného preukazu a vydania zbrojnej licencie.

Podľa článku 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa článku 2 ods. 2 ústavy, štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa článku 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa článku 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa článku 13 ods. 4 ústavy pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

Podľa článku 15 ods. 1 ústavy každý má právo na život. Ľudský život je hodný ochrany už pre narodením.

Podľa článku 15 ods. 4 nie je porušením práv, ak bol niekto pozbavený života v súvislosti s konaním, ktoré podľa zákona nie je trestné.

Podľa článku 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa článku 19 ods. 3 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

Podľa článku 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa článku 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Podľa článku 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

Podľa článku 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa článku 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

Národná rada Slovenskej republiky sa týmito ustanoveniami (ďalej len „zákonodarca“) dôsledne neriadila, čím spôsobila, že v dôsledku aplikácie napadnutých ustanovení zákona č. 190/2003 Z.z. dochádza k obmedzeniu základných práv a slobôd nielen u určitých skupín žiadateľov o vydanie zbrojného

preukazu alebo zbrojnej licencie, charakterizovaných pod písmenami a/, b/, c/ odseku 1 a písmenami a/ , b/ odseku 2 § 19 zákona č. 190/2003, ale aj u ďalších subjektov práva, ktoré majú právne postavenie vlastníka zbrane či streliva.

A.

Nesúlاد ustanovenia § 19 ods. 1, písm. a), písm. b), písm. c), ods. 2, písm. a), písm. b) zákona č. 190/2003 Z.z. s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, ods. 2, čl. 13 ods. 4, čl. 15 ods. 1, čl. 20 ods. 1, ods. 4, čl. 35 ods. 1, čl. 49 ústavy:

Za jednu z taxatívne vymenovaných podmienok vydania zbrojného preukazu považuje zákon bezúhonnosť a spoľahlivosť fyzickej osoby (§ 16 písm. d/ zákona č. 190/2003 Z.z.) , ktorú charakterizuje v ustanovení § 19 tohoto zákona.

Rovnako podmienkou vydania zbrojnej licencie je skutočnosť, že žiadateľ o vydanie zbrojnej licencie, ktorý je fyzickou osobou – podnikateľom, alebo členovia štatutárneho orgánu právnickej osoby, ktorá žiada o vydanie zbrojnej licencie, sú bezúhonní a spoľahliví, ako to vyžaduje zákon v § 19 (§ 30 ods. 2 písm. b/ zákona č. 190/2003 Z.z.).

Napadnuté ustanovenia zasahujú do práv tejto skupiny občanov legálne v minulosti nadobudnutých, bránia im vlastniť a dediť určitý majetok, upierajú im právo na slobodnú voľbu a výkon povolania, obmedzujú ich právo na ochranu života, obmedzujú ich základné práva bez ohľadu na podstatu a zmysel takéhoto obmedzenia, a v neposlednom rade ich sankcionujú za spáchanie trestného činu, za ktorý im už bol uložený trest podľa príslušných ustanovení Trestného zákona.

Zákon č. 190/2003 Z.z. vymedzuje pojmy bezúhonnosť a spoľahlivosť nasledovne.

Podľa § 19 ods. 1 za bezúhonnú osobu sa na účely tohto zákona nepovažuje ten, kto bol a/ právoplatne odsúdený za obzvlášť závažný úmyselný trestný čin alebo úmyselný trestný čin spáchaný so zbraňou, b/ právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin na nepodmienečný trest odňatia slobody a od zahľadania odsúdenia neuplynulo desať rokov alebo, c/ právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin, za ktorý mu nebol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, alebo bol právoplatne odsúdený za trestný čin spáchaný z nedbanlivosti so zbraňou a od zahľadania odsúdenia neuplynulo päť rokov.

Za spoľahlivú osobu sa na účely tohto zákona podľa § 19 ods. 2 nepovažuje ten, a/ koho trestné stíhanie za trestné činy uvedené v odseku 1 bolo právoplatne podmienenčne zastavené do troch rokov odo dňa uplynutia skúšobnej doby, b/ koho trestné stíhanie za trestné činy uvedené v odseku 1 bolo zastavené rozhodnutím súdu alebo rozhodnutím prokurátora o schválení zmieru, ak od právoplatnosti tohto rozhodnutia neuplynuli tri roky.

Zákonom 190/2003 Z.z. zrušený zákon č. 246/1993 Z.z. o zbraniach a strelive v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 246/1993 Z.z.“) v zmysle § 9 ods. 1 nepovažoval za bezúhonnú osobu toho, a/ kto bol právoplatne odsúdený za úmyselný obzvlášť závažný trestný čin, b/ bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin na nepodmienečný trest odňatia slobody alebo bol odsúdený za trestný čin z nedbanlivosti so zbraňou a od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku neuplynulo desať rokov, c/ bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky alebo za trestný čin opilstva a od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia neuplynulo päť rokov.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 246/1993 Z.z. za spoľahlivú osobu sa pre potreby tohto zákona nepovažoval ten, kto a/ preukázateľne nadmerne požíva alkoholické nápoje, b/ požíva omamné látky, psychotropné látky alebo iné chemické látky, ktorých požívanie môže vyvolať závislosť osôb od nich, c/ bol v posledných dvoch rokoch postihnutý za hrubé porušenie predpisov na úseku zbraní a streliva, svedčiace o nedostatku disciplíny pre držanie alebo nosenie zbrane a streliva, alebo mu bol z tohto dôvodu odňatý zbrojný preukaz, d/ bol v posledných dvoch rokoch postihnutý za taký priestupok, z ktorého vyplýva, že nie je u neho záruka, že zbraň nezneužije, e/ podľa iných skutočností zistených policajným útvarom nedáva záruku, že zbraň nezneužije.

Zákon č. 246/1993 Z.z. vyžadoval podľa § 7 ods. 2 písm. a/ predloženie výpisu z registra trestov, od 1.9.2002 v dôsledku novely zákona (zákon č. 418/2002 Z.z., čl. IV) odpis z registra trestov.

Podľa § 6 zbrojný preukaz sa vydával na dobu piatich rokov.

Jedným zo základných princípov právneho štátu je princíp právnej istoty. Tento princíp je vyjadrený viacerými predpokladmi. Do tejto skupiny patrí tak predpoklad pôsobenia právneho predpisu do budúcnosti, ako aj predpoklad ochrany dobromyseľne nadobudnutých práv.

Zákonodarca však prijatím zákona č. 190/2003 Z.z. v ustanovení § 19 ods. 1 písm. a/, b/, c/, ods. 2 písm. a/, b/ tieto predpoklady nerešpektoval.

Definovaním bezúhonnosti a spoľahlivosti spôsobom, akým je tento právny inštitút zakotvený v § 19 ods. 1 písm. a/, b/, c/ dochádza k situácii, že niektoré osoby, ktorým už bol v minulosti vydaný zbrojný preukaz alebo hromadný zbrojný preukaz (podľa § 72 ods. 2 zákona č. 190/2003 Z.z. hromadný zbrojný preukaz vydaný pred 1. januárom 2004 sa považuje za zbrojnú licenciu podľa tohto zákona), nemajú, resp. nebudú mať po skončení resp. zániku platnosti možnosť vôbec ich získať, alebo ich budú môcť opäť získať až po uplynutí stanovených lehôt.

Tento stav je dôsledkom zmeny právnej úpravy platnej do 31.12.2003 výrazne rozširujúcej okruh osôb, ktoré nie sú považované za bezúhonné o páchatel'ov úmyselných trestných činov, za ktorý im nebol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody a predĺžením lehôt potrebných na „znovuzískanie „ bezúhonnosti.

Podľa nového zákona sa navyše stali nespoľahlivými osoby, ktoré spáchali úmyselný trestný čin, avšak trestné stíhanie bolo podmiennečne zastavené alebo zastavené rozhodnutím o schválení zmieru.

Ustanovenie § 19 ods. 1 písm. a/, b/, c/, ods. 2 písm. a/, b/ zákona č. 190/2003 Z.z. pôsobí voči istej skupine osôb, ktorým bol vydaný zbrojný preukaz podľa zákona č. 246/1993 Z.z. do minulosti v nasledovných prípadoch:

Zbrojný preukaz (licencia) po skončení ich platnosti sa nikdy nevydá osobám, ktoré sa dopustili trestného činu zaradeného do skupiny trestných činov označených v § 19 ods. 1 písm. a/, hoci ak bolo odsúdenie zahladené, do 22.8. 2002 im preukaz (licencia) mohol byť vydaný.

Osobám definovaným v § 19 ods. 1 písm. b/, c/, ods. 2 písm. a/, b/ v mnohých prípadoch nový zbrojný preukaz nebude vydaný a bude možné vydať ho až po uplynutí nanovo stanovených lehôt. Obdobne v prípade zániku platnosti licencie spôsobom uvedeným v § 32 ods. 1 písm. b/ až c/ zákona č. 190/2003 Z.z. bude policajný útvar postupovať pri vybavovaní žiadosti o novú licenciu.

Právna úprava v § 19 ods. 1 taktiež mení postavenie všetkých tých osôb, na ktoré sa má podľa iného právneho predpisu hľadieť, akoby neboli odsúdené v dôsledku zahľadania odsúdenia. Tieto osoby sú touto právnou úpravou v porovnaní s ostatnými osobami napriek existencii právnej fikcie neodsúdenej osoby znevýhodňované a diskriminované.

Inštitút zahľadania odsúdenia, ktorý bol upravený v zákone č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon účinný do 31.12.2005“) v § 69 – 70 a v § 87 a ktorý je taktiež upravený v zákone č. 300/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon účinný od 1.1.2006“) v § 92 – 93 a v § 121, napomáha nepochybne tomu, aby osoby, u ktorých sa preukázala po vykonaní trestu náprava, mohli sa zaradiť do riadneho života a aby v porovnaní s inými osobami, súdne netrestanými, neboli pre svoj status osoby odsúdennej za

spáchanie trestného činu znevýhodňované a inak diskriminované, na čo tieto osoby majú právo vychádzajúc z dikcie označených ustanovení trestných zákonov.

Toto právo bolo prijatou právnou úpravou osobám so zahladeným odsúdením v podstate odňaté, hoci v právnom štáte je neprípustné odňať právo priznané zákonom.

Ochrana v dobrej viere nadobudnutých práv je na ústavnej úrovni chránená princípom právnej istoty, ktorý je jedným z princípov právneho štátu (nález súdu sp. zn. PL.ÚS 16/95). Princíp právneho štátu je totiž princípom materiálneho právneho štátu, t. j. takého právneho štátu, ktorého znakom je rešpektovanie určitých hodnôt, ktoré sú v prvom rade predstavované základnými právami a slobodami (nález súdu sp. zn. I. ÚS 10/98).

V ústavnom poriadku Slovenskej republiky všeobecný zákaz spätného pôsobenia právnych predpisov alebo ich ustanovení možno odvodiť z článku 1 ústavy, podľa ktorého je Slovenská republika právnym štátom. K imanentným znakom právneho štátu neodmysliteľne patrí aj požiadavka princípu právnej istoty a ochrany dôvery občanov v právny poriadok, súčasťou čoho je aj zákaz spätného pôsobenia právnych noriem. Rovnako platí zásada, podľa ktorej ten, kto postupoval na základe dôvery v platný právny predpis, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný spätným pôsobením právneho predpisu alebo niektorého jeho ustanovenia (nález súdu sp. zn. PL.ÚS 36/95).

Podľa rozhodnutia súdu s inštitútom právnej istoty v právnom štáte úzko súvisí požiadavka legálne nadobudnutých práv, t. j. nikomu nemožno odňať jeho riadnym spôsobom nadobudnuté práva, resp. ich obmedziť ex tunc. Táto požiadavka ako súčasť právnej istoty sa vzťahuje predovšetkým na základné práva a slobody, ktoré sú v zmysle článku 12 ods. 1 ústavy neodňateľné, nescudziteľné, nezrušiteľné a nepremlčateľné (PL.ÚS 16/95, č. 6/95 ZN a UÚS, s. 49).

Podľa názoru súdu vysloveného v rozhodnutí PL.ÚS 38/99: „Ako z pohľadu tzv. pravej, tak aj nepravej retroaktivity právnych noriem je podstatou otázka ochrany nadobudnutých práv, ktoré by preto neskoršia právna úprava už nemala rušiť, prípadne zhoršovať, ale len zlepšovať.“

Keďže sa zákonodarca touto zásadou neriadil, spôsobil, že ustanovenia § 19 ods. 1, písm. a), písm. b), písm. c), ods. 2 písm. a), písm. b) nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy.

Zákon č. 190/2003 Z.z. vymedzuje v § 19 ods. 1 písm. a/, b/, c/ a ods. 2 písm. a/, b/ negatívnym spôsobom pojmy bezúhonnosť a spoľahlivosť deliac osoby (páchateľov trestných činov) do skupín, pre ktoré je spoločným znakom spáchanie úmyselného trestného činu. Skupiny sa ďalej rozlišujú závažnosťou spáchaného

trestného činu, spôsobom spáchania trestného činu (so zbraňou), druhom uloženého trestu a dĺžkou doby potrebnej na opätovné získanie bezúhonnosti či spoľahlivosti.

Skupina páchatelov odsúdených za trestné činy vymedzené v § 19 ods. 1 písm. a/ bola charakterizovaná v ustanovení § 41 ods. 1 v spojení s § 62 Trestného zákona účinného do 31.12.2005.

Podľa Trestného zákona účinného od 1.1.2006 sú to trestné činy všeobecne označené prostredníctvom § 438 ods. 2 v § 11. Do tejto skupiny páchatelov patria aj tí, ktorí boli odsúdení za úmyselný trestný čin spáchaný so zbraňou.

Osoby definované vyššie označeným sa nebudú pre potreby tohto zákona považovať za bezúhonné po celú dobu ich života.

Ďalšie skupiny odsúdených za trestné činy charakterizované v § 19 ods. 1 písm. b/, c/, ods. 2 písm. a/, b/ majú spoločný znak spáchanie úmyselného trestného činu a následné uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody, uloženie iného ako nepodmienečného trestu odňatia slobody, podmienečné zastavenie trestného stíhania, zastavenie trestného stíhania rozhodnutím o schválení zmieru.

Pre všetky skupiny vyššie vymenované je charakteristické, že sa týkajú trestných činov bez ohľadu na ich zaradenie do jednotlivých hláv Trestného zákona účinného do 31.12.2005 ako aj Trestného zákona účinného od 1.1.2006.

Je nepochybné, že zákonodarca pri prijímaní tejto právnej úpravy a z nej vyplývajúcich obmedzení základných práv a slobôd vychádzal z verejného záujmu na ochrane života a zdravia občanov spočívajúcom aj vo vylúčení z možnosti držať zbraň osôb násilnej povahy alebo osôb inak nebezpečným sebe alebo svojmu okoliu.

Obmedzenia základných práv a slobôd vyplývajúce z právnej úpravy posudzovanej bezúhonnosti a spoľahlivosti podľa zákona č. 190/2003 Z.z. však nie sú primeranými na dosiahnutie stanoveného cieľa, a preto sú v rozpore s čl. 13 ods. 4 ústavy.

Vymedzenie osôb, ktoré nie sú bezúhonné a spoľahlivé je príliš široké a zasahuje aj do práv osôb, u ktorých odsúdenie za trestný čin, resp. jeho spáchanie vôbec nemusí znamenať, že prípadné vydanie zbrojného preukazu (licencie) je ohrozením spoločnosti.

Pôjde najmä o skupinu osôb, ktoré spáchali napríklad trestné činy proti majetku, trestné činy hospodárske, proti mene a daňové trestné činy, trestné činy proti priemyselným právam a proti autorskému právu, teda trestné činy, ktoré svojou podstatou nie sú činmi násilnými dokonca aj keď v dôsledku trestnej sadzby môže ísť o zločin.

Ako príklad možno uviesť páchatelov trestných činov neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 3, ohrozenia obchodného, bankového, poštového, telekomunikačného a daňového tajomstva podľa § 264 ods. 2, skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 2, neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 2, ohrozenia a poškodenia životného prostredia podľa § 300 ods. 4, šírenia poplašnej správy podľa § 361 ods. 3 písm. b/, ohovárania podľa § 373 ods. 3, ktoré sú podľa Trestného zákona účinného od 1.1. 2006 zločinmi (obzvlášť závažnými úmyselnými trestnými činmi) a osoby za ne odsúdené prípadne ako mladistvé už nikdy nemajú možnosť získať zbrojný preukaz (licenciu).

Z Trestného zákona účinného do 31.12.2005 sú to napríklad trestné činy neoprávneného podnikania podľa § 118 ods. 3, neoprávneného obchodovania s devízovými hodnotami podľa § 118a ods. 3, poškodzovania spotrebiteľa podľa § 121 ods. 2 písm. b), krivej výpovede a nepravdivého znaleckého posudku podľa § 175 ods. 2.

Z ďalších trestných činov zaradených do skupín charakterizovaných v § 19 ods. 1 písm. b/, c/, ods. 2 písm. a/, b/ zákona č. 190/2003 Z.z., ktorých spáchanie, resp. odsúdenie za ne má za následok neprimerané obmedzenie základných práv a slobôd uvádzam príkladmo trestné činy neodvedenia dane a poistného podľa § 277, nezaplatenia dane podľa § 278, porušenia predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru, porušenia priemyselných práv podľa § 282, porušenia autorského práva podľa § 283, porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 305, nepravdivého znaleckého posudku, tlmočnického úkonu a prekladateľského úkonu podľa § 347, neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 Trestného zákona účinného od 1.1.2005 a trestné činy ohrozenia životného prostredia podľa § 181a, ochrany živočíchov a rastlín podľa § 181c, ohovárania podľa § 206, poškodzovania cudzích práv podľa § 209 alebo zanedbania povinnej výživy podľa § 213 Trestného zákona účinného od 31.12.2005.

Tento len príkladný výpočet trestných činov neznamená popieranie ich závažnosti a spoločenskej nebezpečnosti, ktoré sú aj vzhľadom na súčasným trestným zákonom stanovené trestné sadzby nepochybne vysokého stupňa. Ide tu len o konkrétnejšie zdokumentovanie tvrdenia, že z hľadiska určitých záruk nezneužitia zbrane a predpokladov jej držania či nosenia v súlade so zákonom nemožno bez ďalšieho zrovnávať páchatelov všetkých úmyselných trestných činov bez ohľadu na ich charakter a podstatu.

Požiadavka primeranosti obmedzení základných práv a slobôd na dosiahnutie cieľa a požiadavka rovnováhy verejného a súkromného záujmu pri právnej úprave tu posudzovanej nebola naplnená.

Ústavný súd vo veci sp. zn. PL.ÚS 7/96 vyslovil názor, že dôležitým kritériom pre určenie primeranosti obmedzenia každého základného práva a slobody je rovnováha verejného a súkromného záujmu.

V náleze súdu sp. zn. ÚS 13/2000 sa taktiež poukazuje na cieľ a účel, ktorý sleduje ústava, t. j. spravodlivú rovnováhu medzi ochranou legitímneho cieľa vo verejnom záujme a zaručenými základnými právami a slobodami jednotlivca.

Pri zásahu do chráneného právneho postavenia jednotlivca v záujme toho, aby zásah bol ústavoprávne prípustný, musí zákonodarca vychádzať z princípu proporcionality, ktorý je vlastný právnemu štátu. Tento princíp predovšetkým znamená primeraný vzťah medzi cieľom (účelom) sledovaným štátom a použitými prostriedkami (uznesenie súdu sp. zn. PL. ÚS 3/2000).

Medzi základné práva občana patrí podľa článku 15 ods. 1 ústavy právo na život. Cieľom tohto ustanovenia ústavy je zabezpečenie ochrany fyzickej osoby pred akýmkoľvek pozbavením života.

Článok 15 ods. 4 vytvára ústavoprávny rámec ochrany života v osobitných situáciách, pri ktorých pri ochrane života môže potenciálne dôjsť k strate iného života, pričom tento postup nie je v rozpore s trestným právom.

Na základné právo občana na život nadväzujú aj ustanovenia §§ 24, 25, 26 Trestného zákona účinného od 1.1.2006 o krajnej núdzi, nutnej obrane a oprávnenom použití zbrane (v Trestnom zákone účinnom do 31.12.2005 v §§ 13,14,15).

Oprávnenie držať a nosiť zbraň za účelom ochrany osoby a majetku zakotvuje aj zákon č. 190/2003 Z.z. v § 15 ods. 2 písm. a/, b/ pričom obsahom oprávnenia držať zbraň na výkon zamestnania alebo oprávnenia podľa osobitného predpisu (písm. c/) je aj účel ochrany života v prípade niektorých povolání, napríklad člen obecnej polície pri výkone služby (zákon č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii v znení neskorších predpisov), zamestnanec orgánu štátnej správy lesného hospodárstva pri výkone štátneho dozoru, člen lesnej stráže (zákon č. 326/2005 Z.z. o lesoch), zamestnanec orgánu ochrany prírody vykonávajúci štátny dozor, člen stráže prírody (zákon č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov).

Neprimerané obmedzenie práva držať zbraň za účelom ochrany svojho života upravené v § 19 ods. 1, písm. a/, b/ zákona č. 190/2003 Z.z. vychádzajúc z uvedeného nie je v súlade s článkom 15 ods. 1 ústavy v spojení s článkom 13 ods. 4 ústavy.

Podľa článku 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Rovnosť zákonného obsahu garantovaná článkom 20 ods. 1 ústavy sa vzťahuje na viaceré oprávnenia vlastníka predmetu vlastníckeho práva, a to predmet vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním. Teda výkon vlastníckeho práva znamená nielen majetok mať, ale s ním aj právne relevantným spôsobom nakladať.

Predmetom vlastníctva môžu byť s určitými výnimkami stanovenými zákonom č. 190/2003 Z.z. aj zbrane a strelivo.

V mnohých prípadoch ide o veci nemalej hodnoty, či už z hľadiska ich nadobúdacej ceny, úžitkovej alebo zberateľskej a historickej hodnoty.

Vlastníci zbraní a streliva, ktorým nikdy nebude vydaný nový zbrojný preukaz podľa zákona č. 190/2003 Z.z. v dôsledku úpravy v § 19 ods. 1 písm. a/ sú nútení v súlade s § 59 písm. b/ zbrane kategorizované podľa označeného zákona previesť do vlastníctva iného oprávneného držiteľa zbrojného preukazu (licencie) alebo v zmysle § 59 písm. c/ požiadať a odovzdať zbraň na zničenie, znehodnotenie alebo výrobu rezu zbrane.

V oboch prípadoch je vlastník donútený priamo zákonom zbaviť sa predmetu svojho vlastníctva bez poskytnutia primeranej náhrady, čo je v rozpore s článkom 20 ods. 4 ústavy.

Skupiny vlastníkov zbraní a streliva, ktorým po skončení platnosti zbrojného preukazu nebude vydaný nový zbrojný preukaz v dôsledku úpravy v § 19 ods. 1 písm. b/, c/, ods. 2 písm. a/, b/ nie sú ihneď priamo nútení zbaviť sa predmetu svojho vlastníctva, ale majú možnosť odovzdať ho podľa § 59 písm. a) zákona č. 190/2003 Z.z. príslušnému policajnému útvaru do úschovy. Pri tomto postupe je však sporné, či policajný útvar môže podľa § 39 ods. 2 zákona č. 190/2003 Z.z. predĺžiť lehotu úschovy až do doby, kým neuplynie niektorá z lehôt stanovených v §19, alebo nastúpi povinnosť vlastníka vyplývajúca mu z § 59 písm. b), c).

Označené skupiny vlastníkov budú aj v prípade uloženia predmetov svojho vlastníctva obmedzené vo výkone svojho vlastníckeho práva v jeho časti vec užívať,

pričom zákon č. 190/2003 Z.z. ani v tomto prípade nepredvída poskytnutie primeranej náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva.

Rovnaké obmedzenia sa týkajú aj tých vlastníkov, ktorí nadobudli zbrane dedením.

Obsah vlastníckeho práva tvorí súhrn subjektívnych vlastníckych oprávnení, medzi ktoré patrí aj právo vec užívať (ius utendi), s vecou nakladať (ius disponendi), teda oprávnenie vlastníka určovať ďalší právny osud veci. Článok 20 ods. 1 ústavy nielenže ustanovuje, že každý má právo vlastniť majetok, ale súčasne zaručuje (podobne aj Čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) realizáciu vlastníckych oprávnení vyplývajúcich aj z § 123 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov.

Súd vo veci PL.ÚS 38/95 (uverejnený v Zbierke nálezov a uznesení pod č. 4/1996) zaujal stanovisko, podľa ktorého ústava neumožňuje, aby k vyvlastneniu alebo nútenému obmedzeniu vlastníckeho práva došlo priamo zákonom, ale iba na základe zákona. Zákonodarca nie je v zmysle ústavy oprávnený priamo zákonom vyvlastniť alebo nútené obmedziť vlastnícke právo.

Súd v náleze PL.ÚS 37/1999, ktorý je zverejnený v Zbierke zákonov SR pod č. 122/1999 vyslovil tento právny názor: „Článok 20 ods. 4 ústavy určuje, že k vyvlastneniu, prípadne k nútenému obmedzeniu vlastníckeho práva možno prikročiť len na základe zákona. K vyvlastneniu alebo nútenému obmedzeniu vlastníckeho práva je možné siahnuť len vo verejnom záujme, v nevyhnutnej miere a za primeranú náhradu.

Posudzovanie bezúhonnosti a spoľahlivosti vlastníkov zbraní a streliva spôsobom stanoveným v § 19 ods. 1, ods. 2 písm. a/, b/ zákona č. 190/2003 Z.z. znamená obmedzenie ich vlastníckeho práva nad nevyhnutnú mieru a v rozpore s verejným záujmom a vzhľadom na ich neprimeranosť k dosiahnutiu cieľa a účelu zákona nie je v súlade s článkom 20 ods. 1, ods. 4 v spojení s článkom 13 ods. 4 ústavy.

Právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň zakotvené v článku 35 ods. 1 ústavy je v najvšeobecnejšom zmysle právom slobodne sa rozhodnúť vykonávať určité zvolené povolanie a rovnako slobodne sa rozhodnúť o príprave naň prostredníctvom školského vzdelávania, prípadne rekvalifikácie na výkon zamestnania. Obsahom tohto práva je aj právo byť bez zamestnania.

Právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť je špeciálnym ústavným právom vo vzťahu k právu slobodne sa rozhodnúť vykonávať určité zvolené povolanie. Toto právo predpokladá určitú kvalitu, t. j. predpokladá, že každý

oprávnený subjekt v tomto zmysle musí spĺňať podmienky ustanovené napr. živnostenským zákonom, Občianskym zákonníkom, alebo Obchodným zákonníkom. Právo na podnikanie znamená vyššiu zodpovednosť než právo slobodne sa rozhodnúť o svojom povolaní. Je sprevádzané určitým rizikom pri nakladaní so svojím vlastným, prípadne cudzím majetkom. Podnikatelia vytvárajú hodnoty nielen pre seba ale pre celý štát a spoločnosť. Podnikanie však nemôže byť svojvoľné.

Ústava zakotvuje v článku 35 ods. 2 vo vzťahu k výkonu určitých povolaní alebo činností subjektívne obmedzujúce opatrenia. Konkrétnu úpravu ponecháva ústava na zákon, ale podmienky obmedzení a podmienky výkonu určitých povolaní musia vychádzať zo zákazu diskriminácie podľa článku 12 ods. 2 ústavy a nesmú byť neprimerané ustanovenému cieľu, ako to vyžaduje ústava v článku 13 ods. 4 ústavy.

Posudzovanie bezúhonnosti a spoľahlivosti rovnako ako je uvedené vyššie, zasahuje aj do práv upravených v článku 35 ods. 1 ústavy.

Držanie zbrojného preukazu alebo zbrojnej licencie je v mnohých prípadoch predpokladom výkonu určitého povolania, či druhu podnikania, pričom príprava na tieto povolania je natoľko špecifická, že len s problémami umožňuje výkon iného povolania alebo podnikania.

Napríklad absolventi stredného odborného vzdelania v odbore puškárstvo majú možnosť podnikat' vo svojom odbore len ako držitelia príslušnej koncesnej listiny vydanéj podľa zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov a na to nadväzuje zbrojnej licencie.

Skutočnosť, že v označenom odbore môže podnikat' fyzická osoba prostredníctvom zodpovedného zástupcu neznamena, že obmedzenia stanovené v § 19 zákona č. 190/2003 Z.z. nezasahujú do jej práva podnikat'. Podnikanie prostredníctvom zodpovedného zástupcu, ktorý musí byť k podnikateľovi v pracovnoprávnom vzťahu, prináša podnikateľovi množstvo povinností vyplývajúcich mu ako zamestnávateľovi z jestvujúcej právnej úpravy, ktoré by ako samostatne podnikajúca fyzická osoba nemal. Obdobné platí aj v prípade podnikania právnickej osoby.

U absolventov stredných odborných lesníckych škôl a vysokých škôl s týmto zameraním pri vykonávaní povolania súvisiaceho s odbornými činnosťami podľa zákona č. 326/2005 Z.z. o lesoch (pôvodne zákon č. 100/1977 Zb. o lesoch a štátnej správe lesného hospodárstva v znení neskorších predpisov) zákon vyslovene držbu zbrojného preukazu nevyžaduje. Výkon tohto povolania je však v praxi neodmysliteľne spojený s činnosťami podľa zákona č. 23/1962 Zb. o poľovníctve

v znení neskorších predpisov, pre výkon ktorých činností je zbrojný preukaz potrebný.

V popísaných prípadoch, ako aj vo všeobecnosti zákonom stanovené podmienky bezúhonnosti a tým stanovené podmienky výkonu povolani a činností sú takým zásahom štátu do základných práv jednotlivca, ktorý nespĺňa požiadavku spravodlivej rovnováhy medzi týmito právami a všeobecným záujmom spoločnosti, v dôsledku čoho je daný nesúlads ustanovení § 19 ods. 1, písm. a), písm. b), písm. c), ods. 2, písm. a), písm. b) i s čl. 12 ods. 1, ods. 2, čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 35 ods. 1 ústavy.

Ustanovenie § 19 ods. 1 písm. a/, b/, c/, ods. 2 písm. a/, b/ zákona č. 190/2003 Z.z. sú v rozpore aj s článkom 49 ústavy s použitím čl. 12 ods. 2 ústavy.

V zmysle ústavného princípu vyjadreného v článku 49 ústavy, trestný zákon stanovuje, ktoré konania sú trestným činom a aké druhy trestov za ich spáchanie možno uložiť.

Jedným z druhov trestov vymenovaných v § 32 Trestného zákona účinného od 1.1.2006 je trest zákazu činnosti, osobitne upravený v § 61 zákona. V Trestnom zákone účinnom do 31.12.2004 bol trest zákazu činnosti upravený v § 49 zákona.

Trest zákazu činnosti bolo a je možné uložiť len ak sa páchatel dopustil trestného činu v súvislosti s touto činnosťou.

Zákon č. 190/2003 Z.z. stanovením podmienok bezúhonnosti určitým skupinám páchatelov trestných činov, ktorí už vykonali trest uložený im podľa trestného zákona (a prípadne ich odsúdenie bolo zahladené) v podstate ukladá ďalší trest zákazu všetkých činností, pre ktoré je potrebný zbrojný preukaz (licencia), navyiac bez ohľadu na to, či trestný čin, ktorý spáchali s takouto činnosťou súvisel. Páchatelom trestných činov zaradených do skupiny pod písm. a/ v § 19 je „trest „uložený doživotne.

V prípade páchatelov trestných činov zaradených do skupín v § 19 ods. 2 písm. a/, b/ dochádza k ich potrestaniu, hoci trestné stíhanie sa neskončilo odsúdením a podľa trestného zákona im nebol uložený žiadny trest.

Podstatou trestu zákazu činnosti je znemožnenie výkonu určitých činností na obmedzený čas pre osobu, ktorá sa dopustila určitého protispoločenského konania majúceho povahu trestného činu. Uloženiu trestu vždy predchádza prísne formalizované konanie, definované zákonom (v minulosti zákonom č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom /Trestný poriadok/ v znení neskorších predpisov, v súčasnosti zákonom č. 301/2005 Z.z. Trestný poriadok), pričom oba spomínané

zákony poskytujú osobe, ktorá sa trestného činu dopustila, široké možnosti ochrany svojich práv, pričom nevylučujú možnosť úspešnosti takejto obrany s cieľom dosiahnuť neuloženie zákonom predvídaného trestu. Obmedzenie predstavované ustanoveniami § 19 ods. 1, písm. a), písm. b), písm. c), ods. 2, písm. a), písm. b) zákona č. 190/2003 Z.z. sa ukladá priamo zákonom, bez akéhokoľvek predchádzajúceho konania, trvá po celý život dotknutých osôb a neumožňuje im nijakú obranu. Z týchto dôvodov je ho potrebné považovať za neprípustné z dôvodu diskriminácie tak čo do spôsobu uloženia, ako i čo do dĺžky trvania.

Posudzovanie bezúhonnosti a spoľahlivosti spôsobom stanoveným zákonom č. 190/2003 Z.z. spôsobuje aj iné ujmy na právach a majetku tak, ako je to popísané vyššie.

Článok 49 Ústavy Slovenskej republiky vyjadruje ústavný princíp, ktorý umožňuje len zákonodarcovi, aby ustanovil, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

Z tohto princípu vyplýva subjektívne právo osoby, aby mohla byť trestne postihnutá spôsobom ustanoveným zákonodarcom len za konanie, ktoré ustanoví ako trestný čin iba zákonodarca (uznesenie súdu sp. zn. III.ÚS 61/01).

Túto zásadu nemožno považovať za dodržanú, ak sa obmedzenie, ktoré má rovnaké dôsledky ako trest, ukladá iným spôsobom a s ťažšími následkami (doživotné trvanie) než predvída Trestný zákon a Trestný poriadok.

B.

Nesúladi § 17 ods. 2, písm. c), ods. 3, ods. 4 a § 30 ods. 4, písm. a) zákona č. 190/2003 Z.z. s čl. 12 ods. 2, čl. 19 ods. 2, ods. 3 ústavy:

V odpise registra trestov sa podľa § 7 ods. 9 zákona č. 311/1999 Z.z. o registri trestov v znení neskorších predpisov uvádzajú všetky údaje o každom odsúdení osoby, ktorej sa odpis týka. Tento zákon nepozná inštitút odpisu z registra trestov v obmedzenom rozsahu, v ktorom by sa uvádzalo odsúdenie len pre určité trestné činy (v danom prípade pre trestné činy uvedené v ustanovení § 19 zákona č. 190/2003 Z.z.).

Keďže žiadateľ o vydanie zbrojného preukazu či zbrojnej licencie (ďalej len „žiadateľ“) je povinný k žiadosti o i. pripojiť aj odpis registra trestov, musí tak policajnému útvaru poskytnúť informácie nielen o svojom odsúdení pre trestné činy

uvedené v § 19 zákona č. 190/2003 Z.z., ale aj o prípadných odsúdeniach pre trestné činy nesúvisiace s posudzovaním jeho bezúhonnosti.

Pokiaľ teda zákon č. 190/2003 Z.z. v ustanoveniach § 17 ods. 2, písm. c), ods. 3 a v § 30 ods. 4, písm. a) predpokladá preukazovanie bezúhonnosti predložením odpisu registra trestov, zasahuje týmto neprimerane do súkromia žiadateľa, čo zakladá nesúladi s čl. 19 ods. 2 ústavy. Neobmedzený prístup policajného útvaru ako orgánu verejnej správy k údajom o všetkých odsúdeniach žiadateľa je potrebné považovať aj za neoprávnené zhromažďovanie údajov o jeho osobe. Pre „oprávnenosť“ zhromažďovania takýchto údajov totiž nepostačuje len to, že zhromažďovanie údajov prikazuje zákon, ale je potrebné definovať aj potrebu zhromažďovania takýchto údajov pre činnosť orgánu verejnej správy. V danom prípade však potreba zhromažďovať údaje o odsúdení žiadateľa pre trestné činy nesúvisiace s preukazovaním bezúhonnosti žiadateľa nie je daná. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach sp. zn. napr. PL.ÚS 43/95, I.ÚS 13/2000, II. ÚS 1/97 označil právo na súkromie ako ochranu hodnôt uznaných za súkromné pred verejnou mocou, fyzickými a právnickými osobami. K takémuto zásahu môže dôjsť iba v nevyhnutnom rozsahu a na základe zákona. Nevyhnutnosť je však prekročená tým, že sa orgán verejnej moci, ako už bolo povedané dozvedá aj o odsúdeniach, ktoré nemôžu ovplyvniť jeho posudzovanie bezúhonnosti, v dôsledku čoho nie sú ustanovenia § 17 ods. 2, písm. c), ods. 3, § 30 ods. 4 písm. a) zákona č. 190/2003 Z.z. ani v súlade s čl. 19 ods. 3 ústavy.

Ustanovenia § 17 ods. 3 a § 17 ods. 4 zákona č. 190/2003 Z.z. majú tiež diskriminačný charakter. Ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 190/2003 Z.z. umožňuje žiadateľovi, ktorý sa za posledných 10 rokov pred podaním žiadosti zdržiaval viac ako 6 mesiacov nepretržite mimo územia Slovenskej republiky, nahradiť doklad obdobný odpisu registra trestov čestným vyhlásením. Zvýhodňuje ho tak proti ostatným žiadateľom, ktorí túto výhodu nepožívajú.

Ustanovenie § 17 ods. 4 zákona č. 190/2003 Z.z. zasa zvýhodňuje tam vymenovaných príslušníkov ozbrojených síl Slovenskej republiky a ozbrojených zborov voči ostatným žiadateľom, pretože im umožňuje predložiť miesto odpisu registra trestov a dokonca aj lekárskeho posudku iba písomné potvrdenie nadriadeného s personálnou právomocou. Zakotvením týchto zvýhodnení sa ustanovenia § 17 ods. 3, § 17 ods. 4 zákona č. 190/2003 Z.z. dostávajú do nesúladiu s čl. 12 ods. 2 ústavy.

C.

Nesúladi ustanovení § 19 ods. 3, § 39 ods. 2 a § 59, písm. b), písm. c) zákona č. 190/2003 Z.z. s čl. 1 ods. 1, čl. 20 ods. 1, ods. 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy:

Zákon č. 190/2003 Z.z. v ustanovení § 19 ods. 3 zavádza inštitút osobitnej komisie ako orgánu určujúceho spoľahlivosť žiadateľa. Keďže stanovisko osobitnej komisie (ďalej len „komisia“) je pre policajný útvar rozhodujúci o vydaní zbrojného preukazu či zbrojnej licencie záväzná a keďže kladné stanovisko o spoľahlivosti je jednou z nevyhnutných podmienok umožňujúcich vydanie zbrojného preukazu, či zbrojnej licencie, je potrebné komisiu považovať za orgán verejnej správy, ktorý rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb,

právnických osôb. Na konanie komisie sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (§ 70 ods. 1 zákona č. 190/2003 Z.z.), ktorým je zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok). Preto, aby práva účastníkov konania boli náležite chránené, je potrebné, aby konanie komisie bolo upravené zrozumiteľne, nepochybné, a aby účastníci konania mohli uplatniť svoj názor v odvolacom konaní, prípadne pred súdom v prípade, ak by s rozhodnutím komisie nesúhlasili. Zákonodarca sa však touto zásadou pri postulovaní konania komisie dôsledne neriadil. Predmetné zákonné ustanovenie je vnútorne rozporné a nezrozumiteľné, pretože jeho tretia veta je formulovaná nasledovne: „Útvar Policajného zboru môže požiadať osobitnú komisiu o stanovisko k spoľahlivosti osoby aj bez žiadosti“. **Požiadať** o čokoľvek **bez žiadosti** sa javí byť nemožným, pretože realizácia žiadosti sa tak vnútorne vylučuje. Naviac, zákonodarca označil výstup komisie ako stanovisko a ustanovil súčasne, že sa má toto stanovisko doručovať policajnému útvaru. Keďže toto zákonné ustanovenie je kogentné, bráni komisii vydať vo veci spoľahlivosti žiadateľa rozhodnutie v zmysle § 46 a nasl. Správneho poriadku a neumožňuje ani účastníkovi konania náležitým spôsobom sa proti jeho obsahu brániť, keďže sa mu nedoručuje a zákonodarca nepredvídal ani možnosť podať proti nemu odvolanie, ani sa domáhať jeho preskúmania súdom. Z týchto dôvodov nie je ustanovenie § 19 ods. 3 zákona č. 190/2003 Z.z. v súlade s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy.

Zmyslom ustanovení § 39 ods. 2 a § 59 písm. b), písm. c) zákona č. 190/2003 Z.z. je umožniť štátu zásah do vlastníctva zbraní a streliva i proti vôli vlastníkov týchto vecí. § 39 ods. 2 zákona č. 190/2003 Z.z. upravuje režim podmienok umožňujúcich, aby zbraň a strelivo pripadli do vlastníctva štátu. § 59 písm. b), písm. c) zákona č. 190/2003 Z.z. núti zasa vlastníka, aby zbraň či strelivo predal, alebo požiadal o ich zničenie, znehodnotenie alebo výrobu rezu zbrane (čo je len špecifická forma znehodnotenia zbrane). Spoločným rysom týchto zákonných ustanovení je, že sa nimi buď odníma vlastníctvo (§ 39 ods. 2, § 59, písm. b/) alebo vyvoláva nútené obmedzenie vlastníctva (§ 59 písm. c/). Tento právny stav nie je však v súlade s čl. 20 ods. 1, ods. 4 ústavy, pretože ignoruje ústavný imperatív ochrany vlastníctva i záruky dedičstva či zakladá nútené obmedzenie vlastníckeho práva priamo zákonom bez súčasného stanovenia povinnosti poskytnúť vlastníkovi veci primeranú náhradu. Naviac, lehotu siedmich dní, zakotvenú v ustanovení § 59 písm. b) zákona č. 190/2003 Z.z. možno pokladať za nesplniteľnú podmienku, pretože v tak krátkom čase nie je vždy možné nájsť vhodného kupca a dojednať s ním zmluvu o prevode so všetkými náležitosťami, najmä ak povinná osoba nepozná iného oprávneného držiteľa a musí ho najprv nájsť. Z týchto dôvodov nie je ustanovenie § 39 ods. 2 zákona č. 190/2003 Z.z. v súlade s čl. 20 ods. 1, ods. 4 ústavy a ustanovenie § 59 písm. b), písm. c) zákona č. 190/2003 Z.z. v súlade s čl. 1 ods. 1 s použitím čl. 20 ods. 1, ods. 4 ústavy.

Súčasťou tohto návrhu je aj návrh na pozastavenie účinnosti napádaných zákonných ustanovení. Pri aplikácii tejto právnej úpravy dochádza k ujmom na právach tak ako sú vyššie popísané (nútené zbavovanie sa predmetov vlastníctva, zásahy do dedičského práva, nemožnosť podnikat', zásah do súkromia, strata zamestnania), pričom tieto ujmy a ich negatívne dopady nebude možné žiadnym spôsobom napraviť. Domáhať sa ochrany svojich práv súdnou cestou vzhľadom na jestvujúcu právnu úpravu (najmä vo vzťahu k posudzovaniu bezúhonnosti a spoľahlivosti) je bez nádeje na úspech.

Prípadné pozastavenie účinnosti napadnutých ustanovení zákona by nemuselo mať za následok vydávanie zbrojných preukazov (licencií) aj osobám, u ktorých jestvuje vzhľadom na charakter trestných činov, ktoré spáchali, obava zo zneužitia zbrane. Príslušný policajný útvar má prostredníctvom § 19 ods. 2 písm. g) zákona č. 190/2003 Z.z. možnosť nepovažovať takéto osoby za spoľahlivé.